

Eg veit ikkje mykje om forfattaren og journalisten [Egil Ulateig](#), ut over at han har skrive ein del bøker om Noreg i andre verdskrigen som har vore svært omdiskuterte. Men dette veit eg : Han har skrive eitt av dei aller klokaste kjærleiksdikta eg har lese nokon gong. Det handlar om kjærleik og nærleik. Diktet er attgitt her :

Ikke for nær
nei ikke for nær
da skygger vi for hverandre
vi vil leve i solen

men ikke for langt borte
for greinene våre må få stryke
hverandre i kveldsvinden

og i de dype nettene
vil vi føle den andres langsomme åndedrett
i takt med stjernene og skyene som driver sakte vekk

og i det første glitter av morgen
vil jeg høre løvet ditt rasle nær meg

ikke for nær
så vi suger næring av samme jord
for da kan vi aldri bli store

men så tett sammen
at vi kan ta i hverandre
når vi er ensomme
og falle nær hverandre
til slutt

[Fleire fine dikt kan du finne ved å peike og klikke her.](#)

Biletet oppe på sida er teke av underteikna.

Egil Ulateig : Ikke for nær